



Co-funded by
the European Union



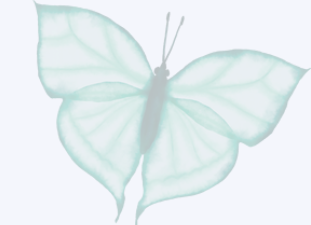
Stories 4 Wings

2024-1-ES01-KA220-ADU-000255317

Actief Burgerschap

Het Vergeten Park

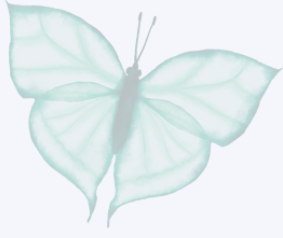




Toen ik twintig jaar geleden naar deze buurt verhuisde, was het kleine parkje op de hoek het kloppende hart van de buurt. Ik herinner me de zondagochtenden, wanneer gezinnen na de kerk naar buiten kwamen en er bleven hangen: kinderen renden op de schommels, grootouders kletsten op de bankjes of lazen de krant, en wij volwassenen wisselden recepten, nieuwtjes en geheimen uit. Die rechthoek van gras en grind was, op zijn eigen manier, een stadsplein.

Elke zomer, in de laatste week van juni, werd er midden in het park een groot buurtdiner georganiseerd: iedereen nam een plastic tafel en een paar stoelen mee en maakte wat te eten klaar. Alles was gratis, iedereen was welkom; zelfs degenen die er niet in waren geslaagd iets te bereiden, kregen een kant-en-klaarmaaltijd en een koud drankje. In de loop der jaren was er echter iets gebarsten. Er leek geen tijd meer over te zijn om even bij te komen en samen te zijn; iedereen had steeds meer te doen. En toen, eerst, gingen de schommels kapot en werden nooit vervangen; ze werden naar eigen zeggen door niemand meer gebruikt. Toen begonnen de banken te splinteren en hun houten planken te verliezen. Het gras werd niet meer regelmatig gemaaid en onkruid nam de randen over.

Ik herinner me nog de eerste keer dat ik een bierflesje onder de schommel zag liggen: het trof me als een voorteken. Beetje bij beetje werd het parkje, dat ooit een ontmoetingsplek was geweest, een plek om te mijden. In de jaren die volgden, namen gezinnen hun kinderen niet meer mee. 's Avonds bleef het park donker, de straatlantaarns waren uit en de stilte werd alleen verbroken door stemmen en luid gelach. 's Ochtends kon je papieren en sigarettenpeuken in het gras zien liggen. Ik liep er nog steeds elke dag langs op weg naar mijn werk, en elke keer voelde ik een steek van melancholie: het was alsof ik een vriendin oud zag worden zonder er iets aan te kunnen doen. Op een lentemiddag, toen ik thuiskwam, zag ik een vrouw voor het roestige hek van het park staan. Ik kende haar van gezicht: ze woonde in het gebouw naast het mijne. Ze zei bitter tegen me: "Wat jammer, hè? Mijn kinderen speelden hier vroeger, en nu neem ik mijn kleinkinderen mee naar ergens anders, te ver weg."



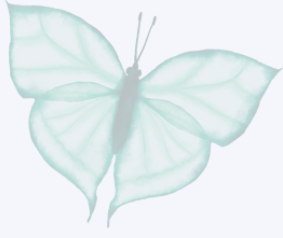
Die woorden raakten me meer dan normaal, misschien omdat de zon die dag scheen en het bijna beledigend leek dat zo'n plek verlaten was. Toen viel het kwartje. We raakten erover aan de praat met de burens.

Eerst in informele gesprekken, wanneer we elkaar tegenkwamen op straat of in de rij bij de supermarkt, daarna steeds heftiger. Op een avond, op de binnenplaats van mijn flat, kwamen we met z'n vijven of zes bijeen. "Waarom proberen we niet iets te doen?", opperde iemand.

Het idee leek waanzin: wij, gewone burgers, konden een openbaar park herstellen? Toch was de waanzin doordrenkt van verlangen: we wilden allemaal weer een gedeelde ruimte, een stukje stad dat niet aan verval was overgelaten. We vormden een klein buurtcomité. We printten wat computergestuurde flyers uit en deelden die uit in brievenbussen: "Een buurtpark! Als je erin gelooft, doe dan mee." We wisten niet wat we konden verwachten, maar bij de eerste bijeenkomst, in een parochiezaal, kwamen er meer dan twintig mensen opdagen. Sommigen waren ouderen, anderen ouders, anderen jongeren die graag een handje wilden helpen en een veilige, schone plek wilden vinden om hun middagen door te brengen.

We begonnen klein: op een zaterdagochtend brachten we vuilniszakken, handschoenen en een schaar. We maaiden het hoogste gras, verzamelden glas en flessen en verfden de nog bruikbare bankjes groen. De kinderen uit de buurt, geïntrigeerd, kwamen ons helpen: sommigen gaven met onhandige handjes verfkwasten door, anderen brachten flessen water naar de volwassenen. Het was niet zomaar een opruimklusje, het was een gemeenschappelijk ritueel: voor het eerst in jaren voelden we ons weer verenigd, met een gemeenschappelijk doel. Toen kwamen de grotere stappen. We schreven de gemeenteraad aan met het verzoek om de speeltoestellen te vervangen en de straatverlichting te repareren. Aanvankelijk kregen we alleen maar stilte.

Maar we gaven niet op. Elke maand stuurden we nieuwe brieven, verzamelden we handtekeningen en belden we de gemeente. Uiteindelijk werd ons doorzettingsvermogen beloond: een ambtenaar kwam de locatie inspecteren en was verbaasd hoeveel mensen uit de buurt erbij betrokken waren.



Na een paar maanden begonnen de werkzaamheden: er werden nieuwe schommels, een kleurrijke glijbaan en twee straatlantaarns geplaatst. De gemeente deed haar best, maar wij gingen door, mede dankzij de samenwerking met lokale verenigingen die over de juiste middelen en expertise beschikten: we organiseerden ploegendiensten om het park schoon te houden, evenementen om het op te vrolijken en buurtfeesten met muziek en gezamenlijk eten.

Als ik vandaag langs het park loop, zie ik geen donkere, vergeten plek meer. Ik zie lachende kinderen, kletsende ouders, voetballende jongeren. Elke keer dat ik op een van de opnieuw geschilderde bankjes zit, besef ik hoe belangrijk het was om het idee niet op te geven dat de openbare ruimte ons niets aangaat. Het is niet waar dat "de gemeenteraad beslist". Wij beslissen ook, elke keer dat we ervoor kiezen om zorg te dragen voor wat ons omringt.





De steun van de Europese Commissie voor de productie van deze publicatie houdt geen goedkeuring in van de inhoud ervan, die uitsluitend de mening van de auteurs weergeeft. De Commissie kan niet aansprakelijk worden gesteld voor het gebruik dat van de daarin opgenomen informatie kan worden gemaakt.

De publicatie verkrijgt de Creative Commons licentie CC BY-NC SA.



Deze licentie staat u toe het werk te distribueren, te remixen, te verbeteren en erop voort te bouwen, maar uitsluitend voor niet-commerciële doeleinden. Bij gebruik van het werk en fragmenten daarvan moet

- 
1. Vermeld de bron en een link naar de licentie. Eventuele wijzigingen moeten worden vermeld. De auteursrechten blijven bij de auteurs van de documenten.
 2. Het werk mag niet voor commerciële doeleinden worden gebruikt.
 3. Als u het werk opnieuw samenstelt, converteert of erop voortbouwt, moeten uw bijdragen onder dezelfde licentie worden gepubliceerd als het origineel.